

ת"פ 17748/03/15 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רחובות נגד נ ד

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 17748-03-15 מדינת ישראל נ' ד
בפני כבוד השופט מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות
שלוחת רחובות באמצעות ב"כ עוה"ד שרית
כ"ץ

המאשימה

נגד

נ ד באמצעות ב"כ עוה"ד ירון גיגי

הנאשם

הכרעת דין משלימה

(א). כללי:

בתאריך 2.3.2016 נמסרה הכרעת-דינו של הנאשם לזיכוי מחמת הספק מעובדות אישומים 2 - 6 ומהעבירות שיוחסו לו באותם אישומים, ולהרשעה בעובדות האישומים 1, 7 ובעבירות שיוחסו לו שם.

בתאריך 10.3.2016 גזרתי את דינו.

הכרעת-הדין התבססה על עדותה המהימנה והאמינה של המתלוננת ותוך נקיטה באמת מידה של זהירות יתירה - רק במקום בו התווספו לה ראיות מחזקות.

בתאריך 26.6.2016 הורה בית-המשפט המחוזי הנכבד (ע"פ 5471-04-15) בראשות כב' השופט יעקב שפסר, כי חוות הדעת מאת ד"ר נעמי כהן ממכון מרחבים מיום 15.6.16 (אשר הוכנה לצורך דיון בבית-המשפט לענייני משפחה בשאלת משמורת הילדים בין בני הזוג) תתקבל כראייה נוספת, והתיק יוחזר להמשך דיון.

בתאריך 19.7.16 נערך הדיון, חוות הדעת הוגשה (סומנה במ/1) ובעלת חוות הדעת ד"ר נעמי כהן מסרה את עדותה.

באופן כללי, חוות הדעת, מכילה הערכות אישיותיות, ומחווה דעה ביחס למהימנות ואמינות בני הזוג.

(ב). בטרם דיון לגופה של חוות הדעת יש לציין את הדברים הבאים:

סעיף 53 לפקודת הראיות (נוסח חדש) התשל"א - 1971 קובע: "ערכה של עדות שבעל פה ומהימנותם של עדים הם עניין של **בית-המשפט** להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט".

ואכן, הלכה היא כי בית-המשפט אינו מקבל עדויות וחוות דעת מומחים המתייחסות במישרין, למהימנות או אמינות עדים.

בעניין זה ראו ע"פ 347/88 דמיאניוק נגד מדינת ישראל, פ"ד מז (4) 221: "...איננו רואים גם מקום לקבלת התיזה המבקשת לפרוק בעקיפין מבית המשפט את המסוגלות והכשירות להעריך עדות, והמציעה להעביר את התפקיד האמור לידי הפסיכולוגים. לדידנו, אין מקום למסקנה שמקצוע הפסיכולוגיה הגיע למידת הדיוק המדעי המכשירה אותו להחליף את הבית המשפט בתפקידו בהערכת ראיות...".

וכן, ע"פ 406/78 בשירי נגד מדינת ישראל, פ"ד לד (3) 393: "...כאן לא יהיה למותר לחזור ולהזכיר, כי עניין האמון אותו יש לתת בעד פלוני הוא כמעט לחלוטין עניינם של השופטים השומעים את עדותו, הצופים בהתנהגותו והמתרשמים באופן בלתי אמצעי מתגובותיו, תנועותיו, הבעת פניו ואופן דיבורו: הסתכלות כאמור, המשולבת עם הבחינה ההשוואתית הזהירה של תוכן הדברים ושקילתם במסגרת מכלול הנתונים ההוכחתיים שלפני בית המשפט היא הדרך בה מתגבשת מסקנתם של השופטים אם אמת או שקר בפיו של העד...".

בתי-המשפט לא קיבלו חוות דעת שונות החודרות ללב סמכותו של בית-המשפט, ובפרט חוות דעת שמתיימרות לחוות דעה אודות מהימנותו ואמינותו של עד, כמחליפה את שיקול דעתו של בית-המשפט.

כך, למשל, חוות הדעת של חוקר ילדים ומסקנותיו אודות מהימנותו ואמינותו של קטין, אשר מסר את אמרתו בפניו, אינה באה במקום שיקול דעתו של בית-המשפט, למרות שבמקרה חריג זה היא קבילה כראייה.

בדנ"פ 3750/94 פלוני נגד מדינת ישראל - 10.8.1994 נקבע: "השופט יכול לתת דעתו למסקנתו של החוקר בעניין מהימנותם, לדעתו, של דברי הקטין שהושמעו בפני החוקר, ולהסתמך עליה במסגרת מכלול חומר הראיות. אך מובן

שהמסקנה הסופית בדבר מהימנות דברי הילד היא לעולם זו של בית המשפט, והקביעה של חוקר הנוער אינה אלא ראייה מבין הראיות שהשופט רשאי להתייחס אליה ולהישען עליה, כעל כל ראיה אחרת. אך אין בית-המשפט יכול להעביר את הנטל בדבר קביעת המסקנה בעניין מהימנות דברי הילד לכתפי החוקר. האחריות בעניין קביעת המסקנה בדבר המהימנות היא לעולם זו של בית המשפט."

אם כך נקבעה הלכה בכל הקשור לקטין, המעיד בפני חוקר ילדים - הליך מיוחד שהוסדר הדין - קל וחומר, בכל הקשור לחוות הדעת העומדת בפניי.

נוהגם של בתי-משפט אחרים, כגון בתי-המשפט לענייני משפחה, להסתמך על חוות דעת כגון אלה, אינו נוהגו של בית-המשפט הפלילי (אלא במקרים מיוחדים כגון בשאלת גזירת הדין).

אין ספק שבית-המשפט המחוזי הנכבד היה ער להלכה זו, ולפיכך הורה לבית-משפט זה לבחון את חוות הדעת, אך לעשות כן באספקלריית הדין הנ"ל ובכפיפות לו.

על כן, מסקנה או הערכה או חיווי דעה, שמצויים בלב סמכותו של בית-המשפט, המתיימרים לטעון, במישרין או במרומז, כי המתלוננת אינה מהימנה או אמינה, היא ראיה, שבדרך כלל, אינה קבילה, שאין נוהגו של בית-המשפט להביאה בחשבון במסגרת שיקוליו.

והנה, בעת עדותה של ד"ר נעמי כהן, הביאו הסנגורים הנכבדים, את תוכן חוות הדעת לכדי קיצוץ.

בעת העדות, הסנגורים הנכבדים הציגו בפני ד"ר כהן, את קביעותיו של בית-משפט זה בהכרעת-הדין (למשל בעמוד 172 שורה 28, עמוד 174 שורה 2) אודות המתלוננת והנאשם ובקשו את התייחסותה, משל הייתה ד"ר כהן הנכבדה, מעין ערכאת ערעור הבוחנת את קביעותיו של בית-משפט זה.

הסנגורים הנכבדים, שבו והדגישו בסיכומיהם (סעיפים 68-69) כיצד שללה ד"ר כהן את הקביעות שבהכרעת-הדין באומרים: "...מה פלא אפוא שהיא שללה אחת לאחת את מסקנותיו הפסיכולוגיות של בית המשפט הנכבד עליהן התבססה המהימנות שהוענקה למתלוננת בעדותה...".

אם כך יעשו - מדוע יעצרו הסנגורים בהתנהלותם זו בפני הערכאה הראשונה - שמא יגישו את הערעור בפני מותב של פסיכולוגים ?

עוד יש להבהיר, כי כאשר בית-המשפט קובע שעדות של עד פלוני מהימנה ואמינה, אין כאן בהכרח מתן "תעודה מהימנות" כללית או פסיכולוגית (כהגדרת ב"כ הנאשם בסיכומיו) לאותו עד, המלווה אותו לעולמי עד בכל דרכיו, צמודה לכל הליך וקביעתו של בית-המשפט יפה לעובדות שנפרשו בפניו, היא מצומצמת וכלואה בתוך גדרי הראיות שהוצגו לו.

(ג). דיון לגופה של חוות הדעת:

כאמור, מאחר ובית-המשפט המחוזי הנכבד הורה את הוראתו ועל בית-משפט זה להרכין ראש בפני בית- המשפט המחוזי, לא אצא פטור, ואתייחס גם לגופם של דברים, לחוות הדעת ולעדויות המומחית.

בהחלט האזנתי בקשב רב לעדותה של ד"ר נעמי כהן, בחנתי את חוות דעתה, עשיתי זאת בלב פתוח ובנפש חפצה, שמא יש בה כדי לשנות ממסקנותיי שבהכרעת-הדין, חיפשתי ב"בנרות" את הספק, שמא נפלה שגגה כלשהי מלפניי בהכרעת-דיני, והגעתי למסקנה, כי אין בחוות הדעת ובעדות, להעלות או להוריד, אין בה כל ראייה בעלת ממש שבכוחה לטעת ספק סביר, כנדרש בפלילים, ההופך את הכרעת-הדין והמוביל לזיכוי הנאשם.

ואלו נימוקיי:

ראשית, גם אם אקבל, לצורך הדיון והדין בלבד, את חוות הדעת כאמת חיה, הרי שאין חולק שאין בה כל קביעה ביחס לחזית המריבה בתיקנו, כלומר השאלה האם הנאשם נקט באלימות כלפי המתלוננת. וכך נרשם בעמוד 13: "לא ניתן מתוך הבדיקה הנוכחית לאשר או לשלול קיומה של אלימות כלשהי מצד נריה כלפי רעות או הילדים".

ואכן, העידה ברוח זו - היא לא הייתה יכולה לחוות דעה האם אירועי האלימות התרחשו אם לא (עמוד 175 שורות 8 - 12).

שנית, המסמכים, הראיות והעובדות, אשר עמדו ביסוד חוות הדעת לא היו אלו אשר עמדו בפני בית-המשפט.

הסתבר, כי עינה של המומחית **כלל לא שזפה הודעות, אמרות, עדויות, היא לא קראה את הפרוטוקול, לא בחנה את יומנה של המתלוננת שבו רשמה את צפונות נפשה ומחשבותיה הכלליות ולא עיינה במסמכים** (ראו עמוד 3 לחוות הדעת וכן עמוד 175 שורה 15 והלאה).

הסתבר, כי היא **כלל לא קראה את הכרעת הדין** (עמוד 175 שורה 28) ואף אם נפגשה עם השניים (המתלוננת והנאשם) בטרם הכרעת-הדין (עמוד 180 שורה 11 והלאה), מדוע לא מצאה לנכון לעשות כן לקראת עדותה במשפט.

שלישית, הסתבר, שהמומחית, כעניין שבשיטה, אינה מבצעת חקירות, אינה אוספת חומרי ראיות, והיא ניזונה אך ורק מכף ידם של הצדדים - את אשר יחפצו יציגו בפניה - את שלא יחפצו לא יציגו.

וכך העידה: "היה לי מנדט מצומצם, אני צריכה לבדוק מסוגלות הורית, אני משתמשת בחומר שמוגש לי על ידי שני הצדדים, אני לא מבקשת חומר נוסף, אם הם לא מביאים חומרים זה גם בסדר. כל המקום שלי פה הוא לא משהו

שהיה לי כוונה להיות בו" (עמוד 175 שורה 28 והלאה).

חוסר העניין המובהק של המומחית להיעזר בחומר ראיות חיצוני לצדדים, כעניין עקרוני, עלה כדי קיצון, כאשר העידה נוכח שאלה תיאורטית - אם נניח שבחומר הראיות יש ראיה נחרצת, כגון צילום ווידאו, או הודאת נאשם, האם אין לה עניין לבחון חומר זה, והיא השיבה: "אני ביקשתי מהצדדים להביא לי חומרים ומה שהביאו הביאו" (עמוד 176 שורה 1). וכן: "לא אני לא בודקת חומרי ראיות לחלוטין לא, כי אני בודקת רק מה שאומר לי הנבדק. הוא האיש שמולו אני עומדת" (עמוד 176 שורות 16 - 17).

אכן, הסתבר, כי זו **שיטתה של המומחית**, והיא לא הטתה ליבה לביקורת שהוטחה בה בעבר בעניין קודם (ת"פ - מחוזי ת"א 1129/99 **מדינת ישראל נגד פרי** - במ/2 שם נקבע: "יחד עם זאת, נראה כי ד"ר כהן התעלמה מהממצאים העובדתיים שקבענו בהכרעת הדין, ואני מצר על כך").

תגובת המומחית לעניין זה הייתה: "**הרבה פעמים נטען נגדי** שאני לא אוספת חומר ראיות ואני לא קוראת דברים שקורים בבית-המשפט. האמת היא שהמנדט שלי מצומצם והוא לא קשור לאסוף ראיות אני צריכה להתרשם **ממה שרואות עיניי**. כל התייחסות אחרת היא לא נכונה" (עמוד 176 שורה 7 והלאה).

רביעית, חוות הדעת **אגדה את מעשיהם של ארבעה מומחים אחרים** (עמוד 169 שורה 15 והלאה), **שלא הובאו למסור עדות** (ביחס לאחד מהם, אשר בתחילה ביקשו ב"כ הנאשם לזמנו נמסר בסופו של דבר, כי הם מוותרים על עדותו), **ואלו המומחים אשר ביצעו את המבחנים המפורטים**, בעוד שחוות דעתה של ד"ר כהן התבססה עליהם, מסכמת אותם, בלא **כל ערובה לטיב עבודתם**.

בכל הכבוד, כאשר צד מביא לבית-המשפט חוות דעת, יואיל נא, להעמיד את המומחה ואת כלל התשתית העובדתית שהובילה למסקנותיו, במבחן הבדיקה בעדותו.

חמישית, המומחית העידה, תחילה, כי היא **ערכה למתלוננת ולנאשם מבחנים שונים** (עמוד 170 שורה 25), אולם לאחר מכן התברר, כי היא לא כך הם פני הדברים והיא לא ערכה למתלוננת כל מבחן.

לא זו אף זו - בתחילה, בחקירה הראשית, הזמין הסנגור המלומד את המומחית להעיד: "ש: הרבה אנשים התרשמו מהנאשם ומהמתלוננת מה מיוחד בפסיכולוגית קלינית שאת מסוגלת **לראות דברים אחרים**" (עמוד 170 שורה 13).

המומחית השיבה: "פסיכולוג קליני עושה עבודה אחרת לגמרי...אני בניגוד לאחרים גם מתרשמת וגם **עושה טסטים...המבחנים האישיותיים**..."(עמוד 170 שורה 16 והלאה).

והנה מסתבר, כי למתלוננת היא כלל לא ערכה את אותם מבחנים.

וכך העידה: "ציינתי שעשיתי בנדר HIP ו TAT. להערכתי הייתה שגיאה שלי... שגיתי לחשוב שהעשרה עמודים חציים של נריה וחציים של רעות. קרה שלרעות לא העברתי בנדר HTP ו TAT אבל אני מבקשת לציין למבחנים האלה שום משמעות זה מבחנים של ילדים. חוסר המשמעות של המבחנים האלה הוא שהנבדק יודע מה אני רוצה לקבל כתשובה. וזאת הייתה טעות. שמעתי אחרי שהתקיים דיון נשאלתי אם העברתי את המבחנים והלכתי לבדוק וראיתי שלא עשיתי את המבחנים האלה. לא היה לזה רבב של משמעות, למבחנים אין משמעות" (עמוד 177 שורה 4 והלאה).

הנה כי כן, עולה השאלה, אם אין למבחנים משמעות - מדוע מלכתחילה בקשה להעביר את השניים מבחנים אלה ?

וכיצד מומחית זו, בעלת שם, נפלה למשגה שכזה ? כיצד יתכן שהשתרבבו להם מבחנים של זה למבחנים של זו ?

אכן, המומחית לא העבירה למתלוננת מבחנים פסיכולוגיים שונים: "אני אומרת שלא עשיתי לה טסטים מלבד בדיקה קלינית של פגישות" (עמוד 177 שורות 24 - 25).

בכל הכבוד לעיניה החודרניות ולמקצועיותה, אני יכול לקבל את מסקנותיה של המומחית המתבססות אמנם על ניסיון מדעי, אך לא על כזה שתקפותו עולה כדי מאזן ההסתברויות, אם בכלל.

הסתבר, שמבחן אחד שנערך למתלוננת היה "מבדק אינטראקציה רעות ילדים" (עמוד 178 שורה 6) וממבחן זה, שלא אבין מה הרלוונטיות שלו לשאלת מהימנותה של המתלוננת, היה אחד הגורמים שביססו את מסקנותיה.

שישית, המומחית הגיעה למסקנות, תוך התבססות, בין השאר, על מבחן רורשאך Rorschach (שעשתה מומחית אחרת) - מבחן שנולד בשנת 1921 (עמוד 171 שורה 11) שהיה ונותר אחד המבחנים השנויים ביותר במחלוקת, הבעייתיים ומעוררי הספק בעניין, הכולל השלכה סובייקטיבית של המומחה במתן הפרשנות, שניתן להתכונן אליו (אם אתה נבחן מתוכם) וזאת מבלי להציג את הבסיס העובדתי ואת התשתית של המבחן שנערך, שתשכנעה את בית-המשפט בתקפות מסקנותיה.

שביעית, המומחית התיימרה להכריע את הדין (ממש ככה) שהמתלוננת לא סבלה מאלימות מצד הנאשם, בין השאר, משום שלא הבחינה ב"הפרעה פוסט טראומתית" (עמוד 172 שורה 9 - 13).

גם אם אניח, לצורך הדיון, שזהו ממצא שניתן לקבלו, הרי שהוא עומד בסתירה לכל הלכה רבת שנים של בית-המשפט העליון, בדבר המגוון הרחב של תגובות, התנהגויות של נפגעות תקיפה - כל אישה ותגובותיה - כל אישה והייחוד שלה - כל מקרה לנסיבותיו - אין שום דפוסי פעולה או התנהגות הכרחיים, תבניתיים, בעניין זה.

שמינית, המומחית הגיעה למסקנות שונות בהתבסס על התנהגות רגעית, שניתנת להסברים שונים, אחרים, מבלי

שביררה זאת עד תום, ושיתכן דווקא, כי היא מתיישבת עם המסקנה שהמתלוננת אינה מתוחכמת או מכלכלת את מעשיה כנאשם.

כך, למשל, הגיעה למסקנה שהמתלוננת אינה שוקלת את טובת ילדיה לפני טובתה, משום שבחדר התצפית, בעת שילדיה שחקו היא "לא התפנתה בחדר הילדים...לא הייתה מרוכזת במתרחש בחדר" (עמוד 173 שורות 6 - 8).

כל זאת, בלא לברר עמה מדוע נהגה כך? שמא באותו רגע הפליגה במחשבותיה? שמא נעה על כנפי תוגתה וצרותיה? שמא סברה כי אותה עת היא נדרשת שלא להפריע לילדים במשחקם? שמא בסביבתה הטבעית היא בהחלט אם מעורבת המרוכזת בילדיה? שמא אין מדובר במי שתודרכה להתנהג באופן מעושה, מופגן ומלאכותי?

תשיעית, הסתבר, כי למרות חוות דעתה **השלילית ביותר** אודות המתלוננת, עדיין המליצה המומחית על הותרת משמורת הילדים ברשותה (עמוד 173 שורה 13 והלאה).

עשירית, ראיתי בפניי מומחית אשר **התיימרה** לחוות דעה **ישירה** ביחס **לדיני הראיות**, כגון טיב ומשקל אמרות שנמסרות, שמחזיקה **בדעה כללית**, מוצקה, שאין לדעת על מה נסמכת, כי ראוי להעדיף אמרה כזו או אחרת, בלא כל הסבר או היגיון.

כך, למשל, מחזיקה בעמדה **כללית, מוזרה**, שבמסגרתה חקירות ילדים, **מלבד החקירה הראשונה**, החקירות המאוחרות יותר הן "**החקירה לא רלוונטית מפני שהיא התלכלכה...**"אני אומרת שחוות דעת **שנייה** בחלוף זמן היא מאוחרת וכבר נעשו בה, **והיא מוכתמת**" (עמוד 175 שורות 22 - 24),

כל זאת מבלי שהיא עצמה קראה אפילו אחת מחקירות הילדים (עמוד 175 שורה 20: "**לא קראתי**").

לא אבין, כיצד ניתן לאחוז בעמדה כה גורפת, כללית, מבלי לבחון כל מקרה לגופו ותוך בחינת הראיות עצמן.

אחת עשרה, המומחית חיוותה דעה, כי המתלוננת אינה מסוג האנשים אשר יכולים לכבש בשקט ובשלווה אירועים שליליים שאותם חוותה ולספר עליהם רק לאחר שנים (עמוד 174 שורה 11 והלאה).

כל זאת, בניגוד לניסיון רב שנים, של עדויות בבתי-המשפט אשר מצאו עיגון בהתאם להלכות בית-המשפט העליון, **המקבלות את האפשרות לכבוש עדות בדבר מעשים קשים שנים ארוכות.**

מעבר לכך, מתלוננת זו, בהחלט אצרה אירועים טראומטיים שאירעו לה שנים רבות מאוד ואפנה בעניין זה להכרעת-הדין.

שתיים עשרה, ניכר היה כי המומחית נטועה **באמונה רוחבית, כללית, מוטת**, שלפיה נשים במצבים אלה, מתנהלות **בדרך קבועה**, סטנדרטית, באופן המעמיד בספק את יכולתה לחוות דעה אובייקטיבית.

וכך העידה: "...יום אחד היא קיבלה החלטה להתגרש וברגע שהיא קיבלה את ההחלטה להתגרש היא עשתה מה שהרבה פעמים נשים עושות במקרים כאלה, בעצת עורך דין, יכול להיות, תלכי למשטרה להתלונן" (עמוד 174 שורה 13 והלאה).

כזכור, באירוע האחרון, המתלוננת נמלטה מביתה כל עוד נפשה בה, כרסה בין שיניה, בלא שידעה עורך דין מהו.

שלוש עשרה, המומחית התיימרה לרמז, כי המתלוננת לא אמרה אמת בתלונתיה ובעדותה, או לפחות **הגזימה** ("צל הרים נתפס כהרים" עמוד 174 שורה 21) וזאת מבלי שהיא עצמה טרחה ובחנה **אבק של ראייה** מחומר הראיות הקיים.

ארבע עשרה, המומחית גיבשה את **דעתה השלילית** על המתלוננת, גם נוכח טענתה כי המתלוננת נתפסה בשקר, לפי הטענה.

והנה, כאשר נתבקשה לציין **דוגמא לשקר** הגדול שבו נתפסה העידה כדלקמן: "...אמרה... שאין לה כסף. יום אחד אימא שלה הגיעה עם **מכונית מאוד מפוארת**, שאלתי למה האימא לא עוזרת לה. יומיים אחר כך רעות הגיעה לבדיקה והיא אמרה שהיא **חוזרת באוטובוס** למקלט והיא עולה, **ודרך הטלוויזיה אני רואה שהיא נכנסת למכונית של האימא**" (עמוד 174 שורה 25 והלאה).

שומו שמיים (ב"כ הנאשם אף הדגישו זאת בסעיף 58 לסיכומיהם), מה גרם למומחית לחשוב כי המתלוננת אינה אמינה, מבלי לברר, לשאול, לחקור האם נכון הדבר, מה היו הנסיבות, האם בכלל האם אמינה, האם יתכן שהמתלוננת התכוונה לנסוע באוטובוס והאם הגיע למקום באופן בלתי מתוכנן, ועוד, ועוד, ומה שקר מפגיע יש בכך.

חמש עשרה, האופן שבו נוהגת המומחית להסיק מסקנות עובדתיות **שנוי במחלוקת** ומלמד כי היא **נחפזת לקפוץ למסקנות** והדוגמא הבאה ביחס לשאלה האם הבן הגדול של השניים מרכיב או לא מרכיב משקפיים, הוא דוגמא אחת לכך ("לא זקוק למשקפיים" - עמוד 15 לחוות הדעת)(וכן בעמוד 178 שורה 31 והלאה).

אין ספק, כי עניין זה, כשלעצמו, שולי ביותר, אך הוא מלמד על האופן שבו הוא מסיקה את מסקנותיה והן הופכות להיות אמת חיה.

שש עשרה, כאמור, המומחית כלל לא קראה את חקירות הילדים: "אני לא ראיתי את חקירת הילדים של ידידיה" (עמוד 179 שורה 21). והנה, עדיין לא נרתעה מלכתוב בחוות דעתה אמרות שהנאשם לא תקף את ילדיו (עמוד 179 שורה

24 והלאה). אליבא דידה, אין צורך בניהול משפט - היא כבר הכריעה בעניין זה.

לא אדע כיצד יכולה הייתה המומחית לכתוב בנחרצות פסקנית, ובלא קורטוב של עוונה את המשפט הבא: "...**מתוך המסמכים שבידיי, חקירת הילדים במשטרה** אינה מאששת תלונות אלה" (בדבר אלימות כלפי הילדים)(עמוד 21 לחוות הדעת), כאשר היא כלל לא קראה את חקירת הילדים, לא התבוננה בקלטות הווידאו ולא קראה את התמלילים.

למרות שאין רלוונטיות לשאלה זו, במשפט זה, שכן הכרעת-הדין **אינה דנה בחשדות חיצוניים**, אך זוהי דוגמא נוספת למסקנה, כי המומחית **נחפזת במסקנותיה**, מבלי לטרוח כלל לאסוף תשתית עובדתית, ולהתבונן במגוון רחב של ראיות.

שוב, הסברה היה שיתכן והייתה עושה כן: "**מאוד הייתי מתרשמת אם היה מדובר בחקירה ראשונה** והיא אותנטית..." (עמוד 179 שורה 26).

מיותר לציין, כי רבים המקרים שבהם בתי-המשפט הניחו הרשעה, בנסיבות שונות, דווקא בהתבסס על חקירות מאוחרות, כאשר התקבלו הסברים שונים, וזאת לאחר חקירות, הסברים ובדיקה מעמיקה, אך מסתבר שמומחית זו אינה חפצה בבדיקות שכאלה.

שבע עשרה, המומחית לא שמה לבה, די הצורך, לכך **שדווקא הגרסאות הנמסרות בפניה, עלולות להיות מעושות, מלאכותיות**, באופן כזה, שהן נמסרות נוכח צלו של ההליך פלילי התלוי ועומד, ויתכן שמוסר הגרסה, או המתנהג בפניה, **נזהר שבעתיים**, פן יפליל את עצמו, או יפסיד יתרון משמעותי כזה או אחר, הכל לפי מידת תחכמו.

שמונה עשרה, המומחית מחזיקה **בעמדה חד-צדדית, כללית, נוספת, מוטה** המעמידה בספק את האובייקטיביות שלה, כגון עמדתה ביחס לשירות הרווחה: "להערכתי לא יהא זה נכון להפנות את הצדדים לשירותי הרווחה **שלקחו צד במהלך ההתרחשויות** ולא היו ערים ורגישים מספיק לצד השני" (סעיף 5 עמוד 22 לבמ/1).

וכן: "**הם נקטו בצד של המתלוננת שירות הרווחה**" (עמוד 180 שורה 3).

תשע עשרה, אזכיר כי חוות הדעת נועדה לקבוע מסוגלות הורית (עמוד 175 שורה 8), היא נועדה להיות מוגשת במסגרת ההליך בבית-המשפט לענייני משפחה והיא לא התמקדה בשאלה הרלוונטית - האם הנאשם ביצע את שתואר בכתב-האישום.

על כן, גם אם אביא אל תוך מכלול הראיות הקבילות את הנתונים שמתוך חוות-הדעת, המתיימרים למסור מסקנות והערכות אודות אופייה, מהימנותה ואמינותה של המתלוננת, בנסיבות חוות-דעת זו, אין כל אפשרות לעשות כן, בהיותה של חוות הדעת לוקה בבסיסה.

(ד). גרסאות הצדדים שנמסרו לבעלת חוות הדעת:

אני סבור, כי הנתונים, שהובאו בחוות-הדעת והם רלוונטיים למכלול הראיות הקבילות הם אמרותיה הרלוונטיות של המתלוננת בפני בעלת חוות-הדעת:

"לדבריה, מתחילת הנישואין היה נרי בוטה ומשפיל כלפיה, דיבר אליה בשלון מזלזלת וכינה אותה בכינוי גנאי. התחילה אצלו אלימות מילולית שהפכה בהמשך לאלימות פיזית. לדבריה ברחת מהבית עם ידידיה התינוק, חזרה ושוב ברחת. בהמשך התפתחה גם אלימות כלפי הילדים - הוא השפיל אותם ובהמשך היכה בהם. רעות מדווחת שהוא גם עשה מעשים מגונים בילדים. רעות אומרת כי בעלה בודד אותה ממשפחתה וחברותיה "הייתי כנועה ועשיתי רצון בעלי ולא שיתפתי אחרים. לפני למעלה משנה עזבה רעות את הבית. כאשר נולדה בתה הצעירה הדסה עברה עם הילדים למעון לנשים מוכות...שם חיה עד לפני כחודש. קיבלה עזרה נפשית... " (עמוד 6).

באופן זה, הנתונים שהובאו אודות הנאשם הם:

(א). **"לדבריו,** לאורך הדרך הייתה זו היא שהשתמשה באלימות כלפיו, עברה בצעירותה כך סיפרה לו, שתי תקיפות מיניות שגרמו לה לטראומות "היא דמיינה כל הזמן. הייתה מלאה פחדים ואלימה" (עמוד 8).

(ב). המתלוננת ואימה החלו לתכנן את מזימת הגירושין "היא הגישה **נגדו 30 תלונות במשטרה** ולדבריו, רק תיק אחד נותר פתוח, אף הוא שקרי. הבית הפך לקלחת רותחת..." (עמוד 8).

מיותר לציין, כי במהלך המשפט לא הוכחה הטענה הזו בראיות.

(ג). "בעצת אימה ובסיועה החלה להסית את הילדים נגדי. לימדה את הילדים להתלונן על התעללות שלי בהם, על מעשים מגונים שעשיתי להם. לא היו דברים מעולם....הייתי חסר אונים לעצור את המפולת" (עמוד 8).

(ד). "לדבריו לא היכה ולא התעלל בה או בילדים ו"אילו המצאות מוחלטות שלה" (עמוד 8).

כאשר אני שוקל את גרסאות הצדדים כפי שנמסרו לעיל, נוכח גרסאותיהם והעדויות, כפי שפירטתי בהכרעת-הדין, אני מגיע למסקנה כי אין בפניי סתירה, פרכה או אי אמירת אמת המטה את הכף או המצמיחה ספק סביר.

(ה). תוצאה:

לאור כל האמור לעיל, אני קובע:

הכרעת-הדין תעמוד על כנה.

נוכח זאת, אין כל השפעה על גזר-הדין, אשר יעמוד אף הוא על כנו.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו בבית-הסוהר הדרים, בתאריך 6.9.16 בשעה 08:30 מצויד בעותק מגזר-הדין, בתעודת זהות.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מחוז מרכז בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשע"ו, 27 יולי 2016, בהעדר הצדדים.